

[Euràsia: 30 anys d'insubordinació literària als mandarins, 1974-2003](#)

68. *Tot i res*

Del 30 d'agost al 5 de setembre de 1997 vaig assajar, mitjançant 21 monòstics, de fixar el concepte *zen* sense anomenar-lo explícitament. Un graó més -el darrer dins *Euràsia*- d'ascens-descens per l'escala de la reducció textual oracional, consegüent a *Poemes mínims*, *Cima branca*, i *Blanc*. I un graó més d'aproximació a l'essència del *zen*, que tant m'ha atret al llarg dels darrers 20 anys. Algunes fites: *La paraula de Buda: antigues escriptures en pâli* (Abadia de Montserrat, 1984), *Zen en el arte del tiro con arco*, d'Eugen Herrigel (Kier, 1984), *L'anell de la via*, de Taisen Deshimaru (Virgili & Pagès, 1989), autor retrobat a l'actual revista *Zen* (Barcelona-Lleida), *La esencia del zen: textos clásicos de los maestros chinos* (Kairós, 1994), i, per damunt de tot, una tradició subjacent a la poesia i la pintura de paisatge tradicionals d'Extrem Orient, que he anat retrobant i reconeixent discontinuament. El llibre resultant, que vaig passar -com faig sempre- pel Registre de la Propietat Intel·lectual amb el títol provisional de *Zen*, acabaria titulant-se *Tot i res: últims monòstics de Cató el Vell (Monosticha Catonis)*. Però això arribaria un any més tard. Sota aquell primer títol optà com a poemari, tot i tenir una longitud total de mots inferior a la usual en un sol poema, al Premi de Poesia Carles Riba de l'any 1997. L'opuscle, d'altra banda, amb prou feines podia ser considerat poesia, no només per l'exigua extensió del conjunt, sinó per la seva pròpia estructura textual, extremadament fragmentària. De fet, era l'eixida poètica, valgui la redundància, de la meua poesia: 21 locucions substantives ordenades alfabèticament (com les composicions de *Poemes mínims*, *Cima branca* i *Blanc*). 21 locucions simultànies sobreposades a una noció única. Un text radial, circular. *Tot i res* és poesia perquè deriva d'*El Món*, la tetralogia que confegeix el 3r bloc d'*Euràsia*, i perquè s'articula dins del meu cicle poètic com a 2n i darrer *post-scriptum*. Però pot ser considerat, igual que *Esriptura geomètrica*, *escriptrura fractal*, com a text poèticament liminar, és a dir, com a realització metapoètica o parapoètica. Un poema *strictu sensu* és, al meu entendre, un text escrit en vers (considero la "poesia en prosa" com a gènere a part). I un monòstic, mancat per definició d'un 2n vers que legitimi el primer com a tal, de no coexistir textualment amb una altra formació estròfica, no és sinó una mera locució o frase solta. A *Blanc*, cada monòstic té un altre monòstic de rèplica bilingüe, que si bé admet indistintament una lectura en ordre invers (parlem d'un llibre reversible), no deixa mai de constituir un díptic (de pseudo-monòstics).

Llibres de l' Índex, 2004